



## COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) și al Institutului European din România ([www.ier.ro](http://www.ier.ro)). Permisunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) and the European Institute of Romania ([www.ier.ro](http://www.ier.ro)). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

### SECȚIUNEA A TREIA

### CAUZA CORNIF contra ROMÂNIEI

(Cererea nr. 42872/02)

SENTINȚĂ

STRASBURG

11 ianuarie 2007

*Această hotărâre va deveni definitivă în circumstanțele stabilite de Articolul 44 § 2 din Convenție.*

*Poate fi supusă unor modificări de formă.*

**În cauza Cornif contra României,**

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită în  
Complet format din:

Dl. B.M. ZUPANČIČ, *Președinte,*

Dl. J. HEDIGAN,

Dl. C. BÎRSAN,

Dl. V. ZAGREBELSKY,

D-na A. GYULUMYAN,

Dl. E. MYJER,

Dl. DAVID THÓR BJÖRGVINSSON, *judcători,*

și Dl V. BERGER, *Grefier al Secției,*

După ce a deliberat în camera de consiliu la data de 7 decembrie 2006, A  
pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

**PROCEDURA**

1. Cauza își are originea într-o cerere (nr. 42872/02) îndreptată  
împotriva României, depusă la Curte în baza Articolului 34 al Convenției  
pentru Protecția Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului  
("Convenția") de un cetățean român, dl. Tiberiu Octavian Cornif  
("reclamantul"), la 4 Decembrie 2002.

2. Reclamantul, căruia i s-a acordat asistență juridică, a fost reprezentat de dl. R. V. Oprea, un avocat practicant în București. Guvernul României (“Guvernul”) a fost reprezentat de Împuternicitul său, dl. B. Aurescu, care a fost ulterior înlocuit de d-na R. Rizioiu și în final de d-na B. Ramașcanu de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 7 aprilie 2004 Curtea (Secția a Doua) a hotărât să comunice Guvernului plângerile referitoare la dreptul la un proces echitabil conform Articolului 6 § 1 din Convenție și la dreptul de protecția a proprietății conform Articolului 1 din Protocolul No. 1. Conform prevederilor Articolului 29 § 3 din Convenție, a decis să examineze fondul cererilor în același timp cu admisibilitatea acestora.

## FAPTELE

### I. CIRCUMSTANȚELE CAZULUI

4. Reclamantul s-a născut în 1963 și locuiește în București.

5. La 21 mai 1999, a semnat un contract de servicii cu Asociația Națională a Brokerilor, o societate privată (“asociația”).

6. La 18 iulie 2000 a notificat Asociația cu privire la intenția sa de a rezilia contractul din 5 august 2000, invocând nerespectarea de către asociație a obligațiilor sale contractuale.

7. La 13 noiembrie 2000, reclamantul a depus la Tribunalul București o acțiune împotriva asociației solicitând compensarea daunelor pecuniare cauzate de nerespectarea de către aceasta a obligațiilor sale contractuale.

8. În fața Tribunalului Municipiului București, asociația a solicitat să fie declarat nul contractul pe motiv că procedura de validare a contractului nu fusese efectuată în conformitate cu propriul statut, acest lucru având ca rezultat faptul că contractul nu mai o angaja legal. Reclamantul a contestat acest argument.

9. Prin sentința din 7 iunie 2001, Tribunalul Municipiului București a constatat contractul a fi valabil și, pe baza unei expertize, a acordat reclamantului 129.648 dolari SUA (USD) ca despăgubire, USD 8.330 ca penalități și 96.413.000 lei românești (ROL) cheltuieli de judecată.

Conform legislației aplicabile, această sentință era executorie.

10. Într-o hotărâre definitivă din 5 noiembrie 2001, Curtea de Apel București a respins apelul depus de asociație și a confirmat sentința.

11. La 22 ianuarie 2002, reclamantul, care a inițiat procedura de executare a sentinței din 7 iunie 2001, a primit ROL 440.000.000 de la asociație.

Această sumă se află încă în posesia reclamantului deși asociația a inițiat o procedură de recuperare a ei în 2005 și aceasta este încă pe rol la instanțele interne.

12. La 5 decembrie 2001, Procurorul General, la cererea asociației, a

depus o cerere la Curtea Supremă de Justiție în scopul de a casa atât sentința din 7 iunie 2001 cât și hotărârea definitivă din 5 noiembrie 2001 (*“recurs în anulare”*) pe motiv că cele două instanțe care se pronunțaseră asupra cauzei ar fi comis grave încălcări ale legii când au examinat legalitatea contractului dintre părți.

13. La 18 aprilie 2002, Curtea Supremă a amânat pronunțarea hotărârii definitive până pe 29 mai 2002.

Hotărârea a fost în cele din urmă adoptată la 5 iunie 2002. Curtea Supremă a admis cererea, a casat hotărârea definitivă din 5 noiembrie 2001 și a trimis cauza înapoi la Curtea de Apel București spre reexaminarea fondului, sub motiv că cele două instanțe nu cercetaseră dacă contractul era valabil și obligatoriu pentru ambele părți și spre a constata dacă cererea inițială a reclamantului încă mai putea fi admisă în lumina rezilierii contractului de către reclamant la 5 august 2000.

14. Într-o sentință interlocutorie din 13 noiembrie 2002, Curtea de Apel a cerut reclamantului să suplimenteze cheltuielile de judecată cu ROL 18.231.600, ceea ce acesta a făcut la 10 decembrie 2002.

15. Într-o hotărâre definitivă din 12 martie 2003, Curtea de Apel București a admis apelul asociației, a casat sentința din 7 iunie 2001 și a respins acțiunea reclamantului pe motiv că atât timp cât contractul era valabil, condițiile de angajare a responsabilității asociației pentru plata de daune nu erau întrunite. A mai condamnat reclamantul să plătească

asociației ROL 32.109.680 cheltuieli de judecată.

## II. LEGEA INTERNĂ RELEVANTĂ

16. Articolele relevante din Codul de Procedură Civilă sunt următoarele:

### **Articolul 330**

"Procurorul General, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive: ...

2. când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată, sau când hotărârea este evident greșit fondată ..."

### **Articolul 330<sup>1</sup>**

"Termenul de declarare a unui recurs pentru motivele prevăzute în Articolul 330 § 2 este de un an de la data la care hotărârea a rămas definitivă."

17. Aceste prevederi au fost abrogate prin Articolul I § 17 al Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003.

## LEGEA

### I. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 §1 DIN CONVENȚIE

18. Reclamantul a reclamat în baza Articolului 6 § 1 din Convenție că dreptul său la un proces echitabil fusese încălcat din cauză că hotărârea definitivă din 5 noiembrie 2001 a Curții de Apel București fusese casată și anulată printr-un recurs extraordinar (*recurs în anulare*), o cale deschisă numai Procurorului General, nu și părților.

19. El a mai considerat de asemenea că dreptul său la un proces corect fusese încălcat de faptul că Curtea Supremă nu respectase cerințele procedurale legate de recursul extraordinar, anume că nu oferise părților posibilitatea de a discuta motivele admisibilității sale și că nu i se prezentase un raport al judecătorului raportor.

20. Reclamantul mai susținea că absența unei sentințe interlocutorii din 29 mai 2002, prin care pronunțarea publică a hotărârii definitive din 5 iunie 2003 fusese amânată, încălcase obligația impusă de Articolul 6 § 1 ca sentințele să fie pronunțate public.

21. În final, a reclamat neexecutarea hotărârii definitive din 5 noiembrie 2001 și lungimea procedurii instituite de el în acest sens.

22. Articolul 6 § 1 sună după cum urmează, în măsura în care este relevant:

“1. În stabilirea drepturilor și obligațiilor sale civile..., oricine are dreptul la un proces... corect într-un interval de timp rezonabil din partea [unui] ... tribunal. Sentința va fi pronunțată public ...”

**A. Reclamația cu privire la casarea hotărârii definitive din  
5 noiembrie 2001**

*1. Admisibilitatea*

23. Curtea ia notă că această reclamație nu este în mod manifest nefondată conform sensului Articolului 35 § 3 din Convenție. Ia notă în continuare că nu este inadmisibilă din nici un alt motiv. Trebuie deci să fie declarată admisibilă.

*2. Fondul*

24. În măsura în care este vorba de casarea hotărârii definitive, Guvernul a contestat că ar fi avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 și a susținut că unele aspecte disting acest caz de *Brumărescu contra României* ([GC], nr. 28342/95, CEDO 1999-VII) în care Curtea a considerat că același recurs extraordinar încălca dreptul reclamantului la un proces echitabil. În consecință, în cazul de față depunerea recursului s-a limitat la o perioadă de un an de la data la care hotărârea a devenit definitivă (el citează și

*Sovtransavto Holding contra Ucrainei*, nr. 48553/99, § 74, CEDO 2002-VII). Guvernul a considerat că hotărârea finală a fost casată pentru că încălcase grav legea, și deci pentru a corecta erori judiciare și aplicări greșite ale legii, situație care fusese deja sancționată de Curte (vezi *Ryabykh contra Rusiei*, nr. 52854/99, § 52, CEDO 2003-IX). Mai mult, Procurorul General nu acționase din proprie inițiativă, ci la cererea asociației, care fusese parte la procedura inițială. În final, Guvernul susținea că dacă hotărârea definitivă nu ar fi fost casată, reclamantul ar fi primit de la asociație o sumă de bani care nu i se cuvenea (câștig nejustificat) și a reamintit că acel caz fusese trimis înapoi la tribunalele ordinare și pe durata noului proces toate cerințele procedurale ale Articolului 6 § 1 fuseseră respectate.

25. Reclamantul a contestat aceste argumente. Anume, în lumina jurisprudenței *Ryabykh*, a reamintit că singurul motiv pe care Curtea Supremă îl folosise pentru a admite recursul extraordinar fusese acela că instanțele ordinare nu examinaseră valabilitatea contractului, ceea ce în opinia sa nu era altceva decât o opinie diferită asupra interpretării legii, lucru care nu putea legitima folosirea recursului extraordinar.

26. Curtea reamintește că, în baza jurisprudenței sale consacrate, dreptul la un proces corect în fața unui tribunal așa cum s-a garantat prin Articolul 6 §1 trebuie interpretat în lumina Preambulului la Convenție, care declară, printre alte lucruri, că domnia legii este o parte a moștenirii comune a

Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale domniei legii este principiul certitudinii juridice, care impune, *inter alia*, ca în situațiile în care instanțele au decis definitiv asupra unei chestiuni, hotărârea lor să nu poată fi pusă sub semnul întrebării (*Brumărescu*, citat mai sus, § 61).

27. În cazul *Brumărescu* citat mai sus, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 în sensul că recursul extraordinar nu era disponibil pentru părțile la procedură ci exclusiv pentru Procurorul General, puterea de a exercita recursul nu era supusă nici unei limitări de timp și prin admiterea cererii Curtea Supremă de Justiție a anulat un întreg proces judiciar care se încheiase printr-o hotărâre judiciară care era *res judicata* și care, mai mult, fusese executată (vezi *Brumărescu*, citat mai sus, § 62).

Mai mult, în cazul *SC Mașinexportimport Industrial Group SA contra României* (nr. 22687/03, § 36, 1 decembrie 2005) Curtea a considerat că fie și în noua formulare din Codul de Procedură Civilă, care a instituit o limită de timp de un an pentru introducerea sa, acest recurs extraordinar tot încălca principiul certitudinii juridice dat fiind că menținea celelalte două elemente criticate de Curte în cazul *Brumărescu*, citat mai sus.

28. În final, Curtea reiterează că nici o parte nu are dreptul de a solicita o revizuire a unei sentințe definitive și executorii numai în scopul obținerii unei rejudecări și a unei noi decizii în cauză. Puterea instanțelor superioare de a revizui trebuie exercitată spre a corecta erori judiciare și aplicări greșite ale legii, dar nu pentru a realiza o nouă examinare. Revizuirea nu trebuie

tratată ca un recurs deghezit, și simpla posibilitate de a exista mai mult de două opinii asupra unui subiect nu este motiv de reexaminare. O abatere de la acest principiu se justifică numai dacă devine necesară prin circumstanțe cu un caracter substanțial și obligatoriu (vezi *Ryabykh*, citat mai sus, § 52).

29. În cazul de față Curtea nu este convinsă de argumentul Guvernului că a avut loc o încălcare manifestă a legii de către instanțele ordinare, ceea ce a justificat recurgerea la recursul extraordinar. Reamintește că recursul menționat a fost admis numai pe motiv că instanțele inferioare nu examinaseră dacă contractul era valabil și obligatoriu pentru ambele părți și dacă acțiunea inițială a reclamantului mai putea fi admisă în lumina rezilierii contractului de către reclamant la 5 august 2000. Totuși, instanțele ordinare și-au prezentat opinia cu privire la chestiune (vezi paragrafele 10 și 11 de mai sus). Curtea conchide așadar că acesta este un caz tipic de două opinii aflate în conflict asupra aceleiași chestiuni, ceea ce în nici un caz nu justifică o casare a unei hotărâri definitive și executorii care, mai mult, fusese deja parțial executată.

Mai mult, nimic din acest caz, care este un litigiu de drept contractual între părți private, nu constituie circumstanțe de interes substanțial sau obligatoriu care ar justifica anularea unei hotărâri definitive conform principiilor *Ryabych* (vezi *Ryabych*, citat mai sus, § 52).

30. Contrar opiniei Guvernului, Curtea consideră că faptul că Procurorul General a acționat la cererea asociației nu schimbă faptul că exercitarea

recursului extraordinar se afla la discreția sa exclusivă (vezi și *Brumărescu* citat mai sus, § 20).

31. Cât privește argumentul Guvernului legat de câștigul necuvenit, Curtea reamintește că dreptul reclamantului de a primi sumele de bani fusese recunoscut de o decizie definitivă și obligatorie, aceea din data de 5 noiembrie 2001, la capătul unei proceduri a cărei corectitudine nu a fost contestată de nici una dintre părți.

32. Într-adevăr, împreună cu Guvernul, Curtea ia notă că reclamantului i s-a acordat o nouă oportunitate de a-și prezenta cazul în fața Curții de Apel după casarea hotărârii definitive. Totuși, în final, acțiunea reclamantului a fost respinsă.

Mai mult, în lumina jurisprudenței sale constante, consideră că sistemele juridice caracterizate de acest tip de recurs extraordinar sunt, ca atare, incompatibile cu principiul certitudinii juridice (vezi *Sovtransavto Holding*, citat mai sus, § 77).

33. Considerațiile de mai sus sunt suficiente spre a permite Curții să conchidă că anularea hotărârii definitive din 5 noiembrie 2001 a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil.

A avut loc în mod corespunzător o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.

**B. Alte reclamații în baza Articolului 6 § 1**

34. Date fiind constatările din paragraful 34 de mai sus, Curtea consideră că nu este necesar a se continua examinarea celorlalte aspecte din reclamația în baza Articolului 6 § 1 (vezi paragrafele 20 - 22 de mai sus).

**II. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL****Nr. 1**

35. Reclamantul a considerat că anularea prin recurs extraordinar a hotărârii definitive din 5 noiembrie 2001 prin care i se acordase o despăgubire a încălcat dreptul său de a se bucura în liniște de posesiunile sale. El s-a bazat pe Articolul 1 din Protocolul No. 1, care sună astfel:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la a se bucura în liniște de posesiunile sale. Nimeni nu va fi privat de posesiunile sale altfel decât în interesul public și în baza condițiilor prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Prevederile precedente nu vor afecta, însă, în nici un fel dreptul unui Stat de a aplica acele le i pe care le consideră necesare spre a controla folosirea proprietății în conformitate cu interesul general sau spre a se asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau penalizări.”

36. Guvernul a contestat acel argument. În opinia acestuia, reclamantul nu putea pretinde că avea un bun deoarece dreptul său la despăgubire fusese dobândit ilegal în măsura în care hotărârea care i-a acordat acel drept era pronunțată cu încălcarea gravă a legii.

Mai mult, el a considerat că hotărârea Curții Supreme din 5 iunie 2002 nu a reprezentat un amestec în drepturile reclamantului ci mai degrabă o măsură cu scopul de a restabili ordinea de drept. Chiar dacă s-ar interpreta ca ingerință, a fost justificată de interesul general care cere să fie executate numai deciziile legale. În final, nu a reprezentat o povară excesivă pentru reclamant.

37 Reclamantul a considerat că avea un bun și că suferise o ingerință nejustificată în dreptul său de proprietate.

38. Curtea ia notă că această reclamație este legată de una din cele examinate mai sus și trebuie deci declarată de asemenea admisibilă.

39. Curtea repetă că o datorie prin sentință poate fi privită ca un “bun” pentru scopurile Articolului 1 din Protocolul No. 1.

Mai mult, casarea unei astfel de sentințe după ce a devenit definitivă și “irevocabilă”, va constitui o lipsire de proprietate a proprietarilor conform semnificației celei de-a doua fraze din primul paragraf al Articolului 1 din Protocolul Nr. 1 (vezi *Brumărescu* § 77, și *Mașinexportimport Industrial Group SA*, § 44, ambele citate mai sus).

40. O luarea a proprietății în cadrul acestei a doua reguli poate fi justificată numai dacă se arată, *inter alia*, a fi “în interesul public” și “în baza condițiilor prevăzute de lege”. Mai mult, orice amestec în dreptul de proprietate trebuie și să respecte necesitatea proporționalității (vezi *Brumărescu*, citat mai sus, § 78).

41. Revenind la cazul de față, reclamantul, care primise o parte din suma acordată la 7 iunie 2001, nu a mai putut obține executarea sentinței pentru restul sumei acordate deoarece sentința fusese casată. Totuși, Curtea a constatat deja că procedurile care au dus la această casare erau incorecte și deci nu pot justifica amestecul în dreptul reclamantului. Mai mult, Guvernul nu a prezentat nici o justificare pentru aceasta.

42. Chiar dacă am presupune că amestecul ar putea fi justificat ca servind unui interes public, Curtea consideră că echilibrul corect a fost tulburat și că reclamantul a suportat o povară individuală și excesivă (vezi *Brumărescu*, § 80, și *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, § 47, citate mai sus).

A avut loc corespunzător o încălcare a Articolului 1 din Protocolul Nr. 1.

### III. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 DIN CONVENȚIE

43. În final, conform Articolului 13 din Convenție, reclamantul a reclamat că nu a avut o cale de atac efectivă internă spre a se opune hotărârilor definitive din 5 iunie 2002 și 12 mai 2003 pentru încălcarea Convenției.

44. Ținând seama de constatarea legată de Articolul 6 § 1 (vezi paragraful 34 de mai sus), Curtea consideră că nu este necesar să se examineze dacă, în acest caz, a existat o încălcare a Articolului 13, în măsura în care cerințele acestuia sunt mai puțin stricte decât, și sunt aici

absorbite de cele ale Articolului 6 § 1 (vezi, printre alte autorități, *British-American Tobacco Company Ltd. contra Olandei*, sentința din 20 noiembrie 1995, Seria A nr. 331, p. 29, § 91).

#### IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

##### 45. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea constată că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor la aceasta, și dacă legea internă a Înaltei Părți Contractante afectate permite numai efectuarea unei reparații parțiale, Curtea, dacă este necesar, va acorda justa satisfacție părții lezate.”

##### **A. Daune pecuniare**

46. Reclamantul a reclamat 209.337 euro (EUR) ca daune pecuniare, ceea ce este echivalent cu USD 129.648 și USD 8.330 acordate prin sentința din 7 iunie 2001, și penalizări de întârziere a plății calculate de la 7 iunie 2001 la 1 august 2004. A prezentat în detaliu metoda sa calcul.

47. Guvernul a considerat că reclamantul nu avea nici o bază de a i se acorda daunele pecuniare cerute. În orice caz, a considerat că pretențiile sunt excesive și nejustificate. A mai reamintit că reclamantul deja primise ROL 440.000.000 pe care i-a estimat la EUR 16.115 și că până la data respectivă, încă se afla în posesia acestei sume.

48. Curtea reamintește de la bun început că o sentință în care ea constată

o încălcare impune asupra Statului intimat o obligație juridică de a pune capăt încălcării și de a efectua reparații ale consecințelor acesteia astfel încât să se refacă pe cât posibil situația existentă înaintea încălcării (vezi *Brumărescu contra României* (justa satisfacție) [GC], nr. 28342/95, § 19, CEDO 2001-I).

În cazul de față reparația trebuie să aibă în vedere punerea reclamantului în situația în care s-ar fi găsit dacă încălcarea nu ar fi avut loc.

49. Curtea mai reiterează că a constatat în cazul de față că anularea hotărârii definitive din 5 noiembrie 2001 care a acordat anumite sume de bani reclamantului a încălcat dreptul acestuia din urmă la un proces corect și a constituit o lipsire de proprietate în măsura în care acesta nu a mai putut primi sumele menționate de la debitor. Totuși, reamintește că reclamantului i s-au plătit ROL 440.000.000 și, deși procedura de restituire a acestora fusese inițiată, el se afla încă în posesia acestei sume (vezi și *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, citat mai sus, § 52)

50. Ținând seama de circumstanțele de mai sus, mai ales de sumele acordate de instanțele interne, dar care nu au fost niciodată primite de reclamant, și hotărând în echitate, Curtea îi acordă EUR 150.000 pentru daunele pecuniare suferite până la această dată ca urmare a casării hotărârii definitive din 5 noiembrie 2001.

**B. Daune morale**

51. Reclamantul a cerut EUR 130.000 ca daune morale.

52. Guvernul a considerat că nu exista o legătură causală între faptele examinate de Curte și pretențiile de daune morale și a cerut Curții să le respingă ca fiind evident nefondate.

53. Curtea consideră că reclamantului trebuie să i se fi cauzat un anumit nivel de stres și frustrare ca urmare a casării hotărârii definitive din 5 noiembrie 2001. Îi acordă EUR 7.000 cu titlu de daune morale (vezi, *mutatis mutandis*, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, citat mai sus, § 57).

**C. Costuri și cheltuieli**

54. Reclamantul a mai solicitat EUR 11.956 costuri și cheltuieli suportate în fața instanțelor interne, din care EUR 3.939 reprezentând costuri acordate prin sentința din 7 iunie 2001, EUR 779 ca onorarii de executor judecătoresc, EUR 534 pentru cheltuieli de judecată suplimentare plătite către Curtea de Apel București la 10 decembrie 2002, EUR 894 costuri pe care a fost condamnat să le plătească asociației până la hotărârea definitivă din 12 martie 2003 și EUR 5.810 ca onorarii pentru avocați.

În final, a reclamat EUR 3.174 costuri și cheltuieli suportate pentru Curte.

A trimis documente justificative pentru plata costurilor pentru instanțele

interne și onorariile executorului judecătoresc. Totuși, nu a prezentat dovezi pentru plata onorariilor avocațiale și costurile acordate asociației la 12 martie 2003.

55. Guvernul a cerut ca pretențiile nesuținute de dovezi să fie respinse.

56. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor numai în măsura în care s-a arătat că acestea au fost efectiv și necesar suportate și au fost rezonabile ca sumă. În cazul de față, ținând seama de informația aflată la dispoziția sa și de criteriile de mai sus, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde suma de EUR 5.252 cu titlu de costuri și cheltuieli pentru procedurile interne.

Cât privește procedurile în fața Curții, la 9 decembrie 2004, reclamantul a primit EUR 198 ca asistență juridică. Nu a justificat că a făcut orice alte cheltuieli. Curtea va respinge deci pretenția legată de procedurile în fața sa.

#### **D. Dobânda standard**

57. Curtea consideră că este adecvat ca dobânda standard să fie bazată pe rata de împrumut marginală a Băncii Central Europene, la care să se adauge trei puncte procentuale.

### **PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE**

1. *Declară* pretențiile reclamantului cu privire la dreptul său la un proces echitabil și dreptul lui de a se bucura netulburat de posesiunile sale

admisibile;

2. *Consideră* că nu mai este necesar să examineze celelalte reclamații;
3. *Consideră* că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție;
4. *Consideră* că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul Nr. 1;
5. *Reține*

(a) că Statul intimat trebuie să plătească reclamantului, în decurs de trei luni de la data la care această sentință devine definitivă în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție, EUR 150.000 (o sută cincizeci de mii de euro) cu titlu de daune pecuniare, EUR 7.000 (șapte mii de euro) cu titlu de daune morale și EUR 5.252 (cinci mii două sute cincizeci și doi euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxe ce pot fi aplicate;

(b) că de la expirarea celor trei luni sus-menționate până la achitare să se plătească dobândă simplă pentru sumele de mai sus la un nivel egal cu data marginală de împrumut a Băncii Central Europene pe durata perioadei de neîndeplinire plus trei puncte de procentaj;

6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului de justă satisfacție.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 11 ianuarie 2007, conform Regulii 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Vincent BERGER

Grefier

Boštjan M. ZUPANČIČ

Președinte